

Blaž Prapotnik

Pet pesmi

Boj za glavno vlogo

Nočem biti list
ali samo poglavje
v zgodbi iz tvojega dnevnika.

Zdavnaj sem preživel Wertherja
a sem še vedno premlad,
da bi umrl z vzdihom
v kaki romantični tragediji.
Lahko mi odrežeš lase –
nič mi ne bo,
jaz nisem Samson.
In če ne veš,
Romeo in Julija sta bila
navadna amaterja,
žrtvi nesrečnih okoliščin,
in sedaj sta mrtva.

Zato spremeni scenarij.
Jaz se ne prepuščam naključju,
ker sem prestar za
zajebancijo (na svoj račun).
Če bom dal, bom dal vse,
drugače pa bom iztrgal stran
in ti pokvaril zgodbo.
Oprosti,
ampak jaz ne igram
statista.

Imam te

Imam te skrito,
 pa ne v srcu, ne,
 to je fraza senilnih romantikov.
 Imam te,
 ker so te izdali
 prstni odtisi na mojem spominu.

Ključješ skrita,
 globoko v glavi,
 tam, kjer so možgani najbolj mehki.
 Smehljaš se,
 tam nekje zraven hipofize.
 Varno zavetje tople sive gmote.
 Ostani, kjer si,
 prijetno je.
 Ne bo te mrazilo
 in ne bo ti vroče, obljubim!
 Možgani se ne segrevajo med obratovanjem!

Srečanje z Venero

Bilo je...

Nekje v mraku vesolja
 sta se najini orbiti skoraj dotaknili
 in pogled je spolzel po oblikah obraza,
 otipal po volumnih telesa in
 se dvignil v oholo odmaknjenost.
 Morda sem zaznal tudi vonj
 ali pa sem si samo domišljjal
 to strupeno atmosfero,
 ko si drsela mimo.

Nihče ni opazil,
 nihče ni niti pomislil,
 da na Veneri ni življenja –
 a jaz sem vedel zagotovo:
 da si mrtva in pusta,
 ker sem nekoč, zdavnaj že –
 raziskal tvojo površino.

Skoraj idealna ženska

Nedosegljiva si,
 a se ti približam
 in te občudujem,
 ker vem, da se nikoli
 ne hihitaš brez vzroka.
 Nikdar pomenljivo ne šepetaš s prijateljico
 in ne hodiš
 z njo skupaj na sekret.
 Nikoli ne zvijaš zapestja navzven
 z navpičnim stebrom dima med prsti
 in s pametnim izrazom na fasadi,
 nikdar ne puhaš svinjarije poševno v zrak...
 Ko bi te imel,
 me ne bi vprašala po horoskopu,
 ne bi govorila v egoistični dvojini,
 ne bi, z ovčjim leskom v očeh – takoj
 začela odsotno sanjariti o
 biološkem smislu življenja,
 naravni reprodukciji
 in takih stvareh...
 Elegantno bi prikrla,
 da je življenje sestavljeno
 iz tisoč drobnih banalnosti.
 Čeprav slutim odgovor,
 nežno dahnem dve besedi,
 da začneš izginjati v meglici
 toplo izdihane sape na izložbenem oknu.
 Z obredno kretnjo se dotaknem
 stekla v bližini tvoje dlani
 in ti poklonim ledene rože.

Nekaj trenutkov me ti zasipaš z lučjo
 in jaz diham vate življenje –
 takrat sva srečna,
 čeprav tako sama,
 vsak na svoji ploskvi neskončne polravnine,
 ti v svoji negibni lepoti,
 ujeta v stožce svetlobe,
 in jaz v svojem gibanju
 proti ožini mraka prazne ulice.
 Bežen, skoraj boječ pogled nazaj
 te objame in spet zdrsne s tvoje popolnosti –
 ti pa se sploh ne ozreš.

Moj kamen

Korenine drevesa tvoje ljubezni
 so se ovile okrog mojega kamna
 v prsih.
 Z najtanjšimi nitmi si segla
 v vse obskurne razpoke
 tega kamna.

Tvoja usodna napaka, ker...
 So razpoke,
 ki vanje svetloba ne sme vstopiti.
 So razpoke,
 iz katerih veje strupeno hladen mrak,
 ki zledeni še tako vroče želje.
 In korenine zmrznejo.

Veš, moj kamen je poln razpok,
 zato mora tvoje drevo umreti.